

életmódunkkal, a gázainkkal, az erdő és talajpusztítással, a telhetetlenségünkkel csavargatjuk a földi rendszer hőfokszabályozóját. Rá van írva, hogy csak a Gondnok nyúlhat hozzá. Hozzányúltunk, gondnokoknak képzeltük magunkat. Aztán kiderült, hogy nem gondnokok, hanem bukásra álló nebulók vagyunk.

A városokban nagy a közelség. Azt hihetnénk, hogy ott biztos nincs elidegenedés, mindenki együtt, együtt mindent - még ha ez egy kicsit járványveszélyes is, ugye. És ma azt látjuk, hogy sehol nincs nagyobb elidegenedés, mint a nagyvárosokban.

Nincs köszönés, nincs érdeklődés, figyelmesség, összefogás. Van buli, biznisz, őrzöngés – másnap meg „Hát te ki vagy?”

Inkább falun lehet látni, hogy ha véletlenül kialakul egy két fős „sor”, a maszk mögül is tudjuk ki vagy, integetünk, érdeklődünk, „szólj, ha segíteni kell”, vagy legalább „milyen időnk van ma már?”

*kikérdezi, szintén észre fogjuk venni. Sőt akkor lehet semmi mást nem fogunk tudni észre venni.*

És ha a Természet majd ezeket mind kikérdezi az energiáról, az urbanizációról, a klímáról (ki tekerte el a gombot?), az élelemről, a közlekedésről, mind – akkor az súlyos vizsga lesz. Most kaptunk néhány hét gondolkodási időt. Felkészülést az Érettségire.

KOVÁCS LÁSZLÓ

## ELMÉLKEDÉS

*Jn 14,15-21.*

Az *Egyik* az élő Jézus, a *Másik* Jézus szelleme... A Halott kis idő múlva és kis időre visszatért, hogy újra megmondja a barátainak, hogy az ő *Lelke* velük marad. Ő lesz a *Másik Védő, Pártfogó, Tanácsadó, Tanító, Emlékeztető, Szószóló, Vigasztaló* (görögül: Paraklétoz).

### 1. Az Egyik

Az *Egyik* egy kis zsidó gyerek volt, aki vonzódott a templomhoz, aki felnőve kétkezi melós lett, majd egy Vadember hatására egy pozitív töltést kapott. A lelke kapott pozitív töltést. Mert a lélek lehet *gonosz* lélek, „*tisztességes*” lélek meg *szent* lélek.

A gonosz lélek gonoszát tesz, a tisztességes lélek tisztességes dolgokat, a szent lélek pedig esztelen dolgokat. A gonosz gyűlöl, a tisztességes igazságot tesz, a szent pedig csak (esztelenül) szeret.

Ezek olyan nyilvánvalóságok, amelyek hallatára már dög unalom foghat el minket, mert már a könyökünkön jön ki a „üres duma”.

De talán felkapja az ember a fejét akkor, ha tovább gondolkodik, és arra jön rá, hogy mindhárom léleknek megvan a maga *igazsága*. A gyűlöletnek is, az igazságosságnak is, és (nevezzük így) az irgalomnak is.

Ha valaki bánt engem *igazságtalanul*, nagyon tudom gyűlölni őt. Talán meg is tudnám ölni! És igazam van. Ha valaki a szemembe vágja az *igazságot*, úgy vágnék vissza, hogy a lába se érje a földet. És nincs igazam?! Ha valaki a bűneimet látva *megsimogat*, és azt mondja, „nincs semmi baj”, elsirom magam, és képes lennék megcsókolni a kezét, megölelni és sírni a vállán. Mert tudom, hogy nincs igaza, de mégis véd, pártfogol, vigasztal...

Hát ezt az utóbbit nem lehet elfelejteni. Vagy mégis?!

### 2. A Másik

Visszatérve a kis zsidó gyerekekhez, akiből felnőtt lett, és aki a világ legnagyobb esztelenségét hirdette a Gonoszok és a Tisztességesek körében, amiért is ezek kinyírták őt. Azt hiszem még ezek a gonoszok és tisztességesek sem tudják *elfelejteni* őt, mert zavarja őket halálában és halála után is.

Én pedig, akármilyen lélek lakjék bennem, ugyancsak képtelen vagyok elfelejteni őt. Pedig sokszor szeretném. Leginkább akkor, ha rosszat teszek, vagy ha igazságtevésen töröm a fejem. De az jó, ha éppen akkor eszembe jut Ő, pontosabban az a *Másik*, aki az Egyik halála után is tovább él bennem.

Diego Fabri: „Jézus pörét” sok templomban előadtuk. Egy zsidó bíróság azt szeretné perfelújítás során nyilvánosan bizonyítani, hogy Jézus halálra ítéltése jogos és törvényszerű volt.

Már-már az ítélethirdetésig jut a tárgyalás, amikor a nézők közül néhányan védelmükbe veszik Jézust. Egy pap, egy nő (Mária Magdolna féle), egy fiatal (tékozló fiú féle), egy vak (beteg) és a takarítónő, akinek fiát megöli a Gestapo. Az ítéletet kihirdetni akaró Bíró lánya is megszólal Jézus mellett. Az ítélethirdetés végül is elmarad. A bíró kijelenti: „*talán sosem érnek véget kutatásaim arról, hogy ő-e a Messiás, de azt tudom, hogy eljövetele óta ő táplálja és tartja fenn a világot minden reménységét... Ártatlannak, mártírnak nyilvánítom...*”.

Igen, Jézus pillanatnyilag a *világ lelkiismerete*. Kikerülhetetlen, megkerülhetetlen, kitörölhetetlen, a maga Istenképével, a maga emberképével, a maga szent Leikével.

### 3. A Harmadik

Az *Egyik*, a *Másik* után következne a *Harmadik*... A Harmadik én, te és mi vagyunk, akiknek az a feladatuk, hogy lelkünkben a negatív, vagy a semlegesnek gondolt minőség helyett a pozitív értéket képviseljük, és éljük, amíg élünk. Vagyis:

Legyünk *Védői* azoknak, akiket bántanak.

Legyünk *Pártfogói* azoknak, akiket támadnak.

Legyünk *Tanácsadói* azoknak, akik döntés előtt állnak. Legyünk *Tanítói* azoknak, aki az igazságok között nem ismerik az új igazságot („parancsot”).

Legyünk *Emlékeztetői* azoknak, akik tudják, de kezdik elfelejteni, amit már egyszer felismertek.

Legyünk *Szószólói* azoknak, akik már életükben megélték és meg is szenvedték a lelkiismeretükhöz való

hűséget.

Legyünk *Vigasztalói* a szomorkodóknak, a betegeknek, a szenvedőknek és a bűnösöknek.

— A *lélek* bennünk van, nem kell se galamb, se tüzláng, se olaj ahhoz, hogy belénk kerüljön. Csak egy *döntés* kell. Jézus kérést mond: „*Kérjétek az Atyát!*”. De a kérés csak kinyilvánítása annak, hogy akarjuk azt a *Másik lelket* magunkban, és készek vagyunk egyedül és együtt képviselni ebben a világban.

2020. május 17.

MLECSENKOV ANGEL

## A LÉLEK TÍZ PARANCSOLATA

- I., Rangosodásod helyett a nemesedéseden fáradozz
- II., Gazdagodásod helyett igényeid leszállítására törekedj
- III., Okosság helyett vidámságra törekedj
- IV., Tudás mellet a hitedet is növeld
- V., Az illem mellet a jóságot gyakorold
- VI., A tisztelet mellet a szeretetet is gyakorold
- VII., Testi szépséged helyett a lelki szépségedet ápd
- VIII., Legyél lelkiismeretes és becsületes
- IX. Ne csak az érdekeidet, de az igazságot is szolgálj
- X., A világi dolgok mellett az Istent is keresd

BERTA ERZSÉBET

## SZENTLÉLEK ÉS TANÚSÁGTEVŐ KÜLDETÉS

Úgy érzem, hogy János evangéliumának két fejezetét és megjelölt passzusait egybe kell olvasnunk, amikor (kapcsolódva a Pünkösöd emlékünnepehez) a Szentlélek üdvtörténeti szerepéről elmélkedünk. Az Újszövetség szerint a Szentlélek először Jézus Krisztus életében fejezte ki működését, majd pedig Jézus földi életének lezárultával kiáradt a tanítványokra, hogy általuk folytatódhasson az evangéliumi tanúságtétel.

Vagyis a Szentlélek biztosítja Isten tervének folytonosságát és folytathatóságát, megteremtve a kapcsolatot a tanítványok számára a Jézus megtestesülését és mennybemenetelét követő idők között. A János által megidézett epizódok e kétfajta idő határmezsgyéjéről valók, azaz két világ határáról, amelyeknek az egzisztenciális különbsége sokkoló félelemmel tölthette el a tanítványokat: a mindennapi világgal felhagyva a Mesterrel együtt élni (a múltban), és (a jövőben) élve maradni a Mester eltávozta után, a mindennapi világban immár idegenül.

Jézus, ahogyan János közvetíti, mélyen átérezte az árván maradt tanítványok helyzetét, ezt a bizonyos

senkiföldje-helyzetet. Ezért szólnak az Utolsó vacsorán utolsó szavai a Szentlélekről, a tanítványok másik, immáron örökre szóló pártfogójáról (paraklétosz): „Kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké: az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz” (Jn 14,16-1).

És ezért lesz már a Feltámadás estéjén Jézus legelső gesztusa a tanítványok felé rálehelés, a Lélek konkrét és szimbolikus átadása: „Békesség néktek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. Ezt mondván rájuk lehel, és így folytatta: „Vegyetek Szentleket!” (Jn 20,21-23). Látnunk kell azonban, hogy a paraklétosz-Szentléleknek nemcsak az esendő embert kell vigasztalni a tanítványokban, de erőt is kell adnia bennük a küldetésre választott apostolnak is. Az Utolsó vacsora búcsúbeszédében elhangzó jézusi biztatás és ígélet a Feltámadást követő első jézusi megjelenés különös epizódjában (ahogyan Jézus középre áll, megmutatja sebeit, a tanítványokra lehel) a tanúságtétel parancsává és a bűnbocsánat hatalmának felelősségévé súlyosul – „Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. ...

Akiknek megbocsátjátok a bűneit, azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak” (Jn 20,21-23) –, nem utolsósorban azt a súlyos dilemmát is magában foglalva (legalábbis János szövege szerint), hogy Jézus tanítványa egyáltalán megtagadhatja-e a bűnbocsánatot.

HABOS LÁSZLÓ

## PÜNKÖSD

távoli fuvallat olt  
gyertyalángot  
s lobbant fáradt parázból  
égi tüzet mártír bátorságot  
lendít lábat  
némít száját  
csendet szítáló alkony  
tör meg kenyeret s tölt bort  
vértezett hit  
távolságra feszített eleven-híd  
nesztelen léptek  
régi idők és sötét érvék  
ha visszamerészkednek  
engem gyöngyeiddel megköveznek

X-X-X-X